

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem
advokátem AK Čechovský & Václavek, s.r.o.
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve
věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2020, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty a podle § 46e odst. 2 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.
3. Správní orgán I. stupně na základě skutečností uvedených v protokolu o kontrole Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 16. 10. 2020 u společnosti X na pracovišti X v X konstatoval, že uvedená právnická osoba umožnila od 2. 1. do 24. 1. 2020 žalobci výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť žalobce zde pracoval jako kuchař, a tedy práci vykonával v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána pro výkon zaměstnání u X, na pozici pomocný kuchař s místem výkonu práce X, X, s platností od 11. 7. 2019. Správní orgán I. stupně současně konstatoval, že zrušení zaměstnanecké karty není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71.
4. V napadeném rozhodnutí se žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Poukázal na závěry z protokolu o kontrole oblastního inspektorátu práce a vyřízení námitek vedoucím inspektorem, který konstatoval, že práce, kterou vykonával žalobce na kontrolovaném pracovišti, byla na pokyn kontrolované osoby, v provozovně kontrolované osoby a s jejími pracovními prostředky a žalobce vystupoval jménem kontrolované osoby. Vedoucí inspektor se vypořádal s předloženými dokumenty, cestovními příkazy a informacemi poskytnutými jednatelem kontrolované společnosti X, které v případě žalobce nepovažoval za věrohodné, a dospěl k závěru, že spíše než o pracovní cestu dle § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, představoval pracovní výkon cizinců dočasné přidělení. Závěr ohledně výkonu práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou podle žalovaného podporuje Záznam s povinnou osobou ze dne 16. 1. 2020, kdy žalobce uvedl, že pracuje pro společnost X, na pracovišti mu dává pokyn pan X (jednatel společnosti), který kontroluje, jak práci provádí a jehož žalobce považuje za svého nadřízeného. Žalobce uvedl, že neví, jak dlouho zde bude pracovat s tím, že jeho šéf si ho půjčil od jiné firmy. Ve vztahu k pracovní smlouvě a cestovnímu příkazu ze dne 31. 12. 2019 žalovaný poukázal na to, že ačkoli kontrola proběhla dne

16. 1. 2020, doklady byly předloženy až dne 18. 2. 2020, což podporuje závěr správního orgánu I. stupně i oblastního inspektorátu práce, že žalobce vykonával nelegální práci a byl povinen nahlásit změnu zaměstnavatele.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s § 46 odst. 1, § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, v rozporu s § 93 zákona o zaměstnanosti a § 42 zákoníku práce a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný i správní orgán I. stupně vycházeli pouze z protokolu o kontrole oblastního inspektorátu práce, neposoudili však skutečnosti tvrzené žalobcem. Tedy že nevykonával nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, ale byl pouze vyslán svým zaměstnavatelem na pracovní cestu, jak vyplývalo z cestovního příkazu ze dne 29. 12. 2019, vystaveného zaměstnavatelem BAO SHI s.r.o. Žalovaný pochybil, pokud žádným způsobem nezkoumal tuto možnost. Žalobce poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, ve kterém NSS výslovně konstatoval, že zaměstnanec včetně cizince může být svým zaměstnavatelem za podmínek stanovených zákoníkem práce vyslán na pracovní cestu, pracovní cesta není limitována ani prostorově a jejím cílem může být jiná organizační jednotka zaměstnavatele, ale i jiná právnická či fyzická osoba s tím, že při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání.
6. Žalobce zopakoval, že žalovaný se nezabýval jeho tvrzeními, neposuzoval konkrétní skutkové okolnosti. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně bez dalšího vycházel z protokolu o kontrole oblastního inspektorátu inspekce, který je pouhým záznamem zákonem stanovených údajů a zaznamenáním průběhu prováděných úkonů, nikoli rozhodnutím a není proto pro rozhodování žalovaného závazným. Z protokolu pouze vyplývá, že se žalobce v určitý okamžik nacházel na určitém místě, nevyplývá z něj však, z jakého důvodu. Právě tento důvod, kterým bylo vyslání na pracovní cestu, je však zásadní pro posouzení, zda došlo k výkonu nelegální práce, či nikoli. Žalovaný i správní orgán I. stupně tedy postupovali v rozporu s § 3 správního řádu, když se nezabývali možností, že výkon práce žalobcem byl legální, jelikož byl pouze vyslán na pracovní cestu.
7. S ohledem na skutečnost, že všechny osoby přítomné kontrole s výjimkou jedné české státní příslušnice byly cizími státními příslušníky, bylo třeba provést další důkazní prostředky, zejména výsledky osob přítomných kontrole, a to za využití tlumočnicků.
8. Podle žalobce žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně nedostatečným způsobem posoudili případný zásah do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalobce poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, podle něhož při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život cizince narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky. Žalobce na území České republiky žije již od roku 2019 s manželkou X a má tak na území České republiky značné rodinné, sociální a ekonomické vazby.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k novému projednání a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí je

zákonné a správné, žalobní námitky jsou nedůvodné. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál.

11. Žalovaný neshledal porušení žalobcem namítaných zákonných ustanovení. Při přezkumu prvostupňového rozhodnutí bylo zjištěno, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, což prokazatelně vyplývá zejména z protokolu o kontrole oblastního inspektorátu práce, dále z vyřízení námitek nadřízeným ze dne 14. 8. 2020, ze záznamu s povinnou osobu, z písemnosti Podání informace na žádost o splnění oznamovací povinnosti zaměstnavatele ze dne 20. 1. 2020 a z písemnosti Poskytnutí dokumentů a údajů ze dne 18. 2. 2020. Stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. V podrobnostech žalovaný odkázal na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Dále citoval část rozsudku NSS sp. zn. 9 As 48/2013, z kterého vyplývá, že vyslání cizince k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce v žádném případě nelze používat dlouhodobě či pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání s tím, že dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný rovněž odkázal na příspěvek Mgr. Radka Havrana, vedoucího oddělení inspekce NLZ pro Olomoucký kraj Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, pod názvem „Vysílání cizince na pracovní cestu jako zastřené právní jednání“, podle něhož bude v podstatě znemožněno vyslání na pracovní cestu u profesí, kde je výkon práce vázán na určité místo. Žalobce tudíž nemohl být vyslán na pracovní cestu, když výkon jeho práce byl vázán na pracovní místo, kterým dle pracovní smlouvy ze dne 16. 8. 2019 je X, X.
12. K námitce, že bylo vhodné provést další důkazní prostředky, zejména výsledky přítomných osob za využití tlumočnicků, žalovaný konstatoval, že spisovým materiálem byl řádně zjištěn skutkový stav a provedení dalších důkazních prostředků by tak bylo nadbytečným úkonem, neboť by se nic nezměnilo na skutečnosti, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, což je ve spise podloženo zejména protokolem o kontrole.
13. K posouzení případného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy žalovaný uvedl, že správní orgány nejsou povinny vždy zkoumat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. Odkázal na již dříve označený rozsudek, dále citoval rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, podle kterého nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců. Dle rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Žalovaný doplnil, že v případě manželky žalobce paní X bylo rovněž vydáno rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky pobývá společně se svou manželkou od roku 2019, tedy pouhé dva roky, není pravděpodobné, že by na území měl vytvořené značné rodinné, sociální a ekonomické vazby. Po vycestování do domovského státu žalobci nic nebrání v tom, aby realizoval společný život se svou manželkou v zemi původu, kde i vzhledem ke svému produktivnímu

věku může pracovat.

14. Žalovaný proto navrhol, aby soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž žalovaný setrval na svém stanovisku. Právní zástupce žalobce se dostavil až v závěru ústního jednání, k věci se proto za žalobce nevyjadřoval.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců na základě zjištění, že žalobce vykonával nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.
18. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených mj. v § 46 odst. 6 písm. e). Dle uvedeného ustanovení platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odst. 1 věta druhá § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
19. Nelegální práci se dle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti rozumí také práce vykonávaná cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Platí, že výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání (srov. § 92 odst. 3 zákona o zaměstnanosti) je výkonem nelegální práce (srov. konstantní judikatura NSS, např. rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 6 Ads 139/2011-82, č. 2579/2012 Sb. NSS; účastníky citovaný rozsudek ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46; či ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 74/2013-34).
20. Dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti mají cizinci, kteří splní podmínky pro zaměstnávání stanovené tímto zákonem, způsobilost být zaměstnancem. Mají tedy vedle specifických povinností stanovených zvláštními zákony stejná práva a povinnosti jako ostatní zaměstnanci. Vztahuje se tedy na ně i § 42 zákoníku práce, dle jehož odst. 1 se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Dle odst. 2 může zaměstnavatel zaměstnance na pracovní cestu k plnění svých úkolů vyslat do jiné organizační jednotky (k jinému zaměstnavateli) a může pověřit jiného vedoucího zaměstnance (jiného zaměstnavatele), aby zaměstnanci dával pokyny k práci, popřípadě jeho práci organizoval, řídil a kontroloval, přičemž v pověření je třeba vymezit jeho rozsah a s pověřením musí být zaměstnanec zaměstnavatelem seznámen. Vedoucí zaměstnanci jiného zaměstnavatele však nemohou vůči zaměstnanci jménem vysílajícího zaměstnavatele právně jednat.
21. Současné s účinností od 1. 1. 2015 dle § 93 zákona o zaměstnanosti platí, že cizinec, který je držitelem modré karty, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, může být

- zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou byla udělena modrá karta, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo povolení k zaměstnání.
22. Z citovaných ustanovení vyplývá, že cizinec, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, může být při splnění podmínek § 42 zákoníku práce vyslán na pracovní cestu, jestliže to odpovídá povaze vykonávané práce, pro kterou byla zaměstnanecká karta udělena.
23. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců s plaností od 11. 7. 2019 do 10. 7. 2021, a to pro výkon zaměstnání u zaměstnavatele X na pozici pomocného kuchaře, s místem výkonu práce X, X. Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem potvrdila, že o nástupu na pracovní místo u zaměstnavatele X s uvedeným místem výkonu práce od 16. 8. 2019 byl úřad práce zaměstnavatelem žalobce informován. Zaměstnanecký poměr žalobce byl prokázán pracovní smlouvou uzavřenou se zaměstnavatelem X. ze dne 16. 8. 2019, na druh práce kuchař, s místem výkonu práce X, X. Z protokolu o kontrole oblastního inspektorátu práce ze dne 20. 5. 2020 vyplývá, že dne 16. 1. 2020 byl žalobce zastížen, jak u kontrolované společnosti X na pracovišti X, na adrese X, X, připravoval zeleninové nudle. Do Záznamu s kontrolovanou osobou ze dne 16. 1. 2020 žalobce uvedl, že pracuje s manželkou pro kontrolovanou osobu jako kuchař dva týdny, přesně od 2. 1. 2020, a že pokyny mu dává pan X, kterého považuje za nadřízeného a od kterého dostává peníze. A že neví, jak dlouho zde bude pracovat, že si ho šéf půjčil od jiné firmy. Oblečení (s logem X) měl firemní poskytnuté kontrolovanou osobou. Ve správním spise byl založen cestovní příkaz vystavený zaměstnavatelem X žalobci ze dne 31. 12. 2019, podle kterého cílem pracovní cesty žalobce je X, X, X, k zaučení v provozu kuchyně ve spřátelené provozovně, od 2. 1. 2020 do 24. 1. 2020. Dle písemnosti Poskytnutí dokumentů a údajů v rámci prováděné kontroly u společnosti X ze dne 18. 2. 2020 jednatel společnosti X uvedl, že žalobce se u kontrolované společnosti od 2. 1. 2020 učil novým způsobům vaření pro svého zaměstnavatele, jím uvařené jídlo šlo zákazníkům, mzdu mu vyplácel jeho zaměstnavatel, přičemž mezi tímto zaměstnavatelem a společností X žádná fakturace neprobíhala, byl pouze vystaven cestovní příkaz.
24. Soud považuje za nutné zdůraznit, že prvostupňové rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím žalovaného jeden celek. Z obsahu správního spisu a též odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že správní orgány v dané věci nevycházely pouze z protokolu oblastního inspektorátu práce, jehož kontrolní zjištění pod č. 5 se týkalo posouzení práce žalobce pro kontrolovanou osobu jako nelegální práce. Ve spise bylo založeno rovněž vyřízení námitek nadřízeným inspektorem ze dne 14. 8. 2020, které se zabývalo posouzením, zda se v žalobcově případě jednalo o pracovní cestu dle § 42 zákoníku práce či nikoli, přičemž byly reflektovány námitky kontrolované osoby ohledně vyslání žalobce na pracovní cestu jeho zaměstnavatelem i předložený cestovní příkaz ze dne 31. 12. 2019, na jehož existenci žalobce zejména poukazuje. Žalovaný se pak se zde uvedenými závěry ztotožnil a vycházel z nich, takovému postupu nelze ničeho vytnout. Poznamenal dále, že rovněž skutečnosti, které žalobce uvedl do Záznamu s kontrolovanou osobou ze dne 16. 1. 2020, tomuto posouzení odpovídají.
25. S právním posouzením výkonu práce žalobce pro kontrolovanou společnost X jako nelegální práce, neboť se nejednalo o pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce, se

soud ztotožnil. Žalobci lze nepochybně přisvědčit, že pracovní cesta není časově ani místně ohraničena. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, stanoví jen, že se musí jednat o dobu nezbytné potřeby. Podle § 42 odst. 2 zákoníku práce může být zaměstnanec vyslán též do jiné organizační složky (k jinému zaměstnavateli), v takovém případě může zaměstnavatel pověřit jiného vedoucího zaměstnance (jiného zaměstnavatele), aby zaměstnanci dával pokyny k práci, jeho práci organizoval, řídil a kontroloval. Stále však musí platit, že zaměstnavatel zaměstnance na pracovní cestu vysílá k plnění svých úkolů.

26. V posuzované věci bylo obsahem správního spisu dostatečně prokázáno, že shora popsané znaky pracovní cesty dle § 42 zákoníku práce nebyly naplněny. Žalobcovu práci u kontrolované X nebylo na základě zjištěných skutečností možné považovat za vyslání k plnění pracovních úkolů pro žalobcova zaměstnavatele X. Žalobce pracoval od 2. 1. 2020 (a to i s manželkou X) pro kontrolovanou osobu jako kuchař, pokyny mu podle žalobcova vyjádření dával jednatel kontrolované společnosti pan X, kterého považoval za svého nadřízeného. Žalobce se podílel na přípravě jídla, které šlo zákazníkům kontrolované společnosti a která tedy měla z jeho práce hospodářský prospěch, přitom dle vyjádření pana X k žádné fakturaci mezi kontrolovanou společností a žalobcovým zaměstnavatelem nedocházelo. Žalobce pracoval v oblečení (s logem X) a s pracovními pomůckami, kterému byly poskytnuty kontrolovanou osobou. Z právě uvedeného je třeba dovodit, že žalobce jednoznačně pracoval pro kontrolovanou společnost X s místem výkonu práce již od 2. 1. 2020 X, X, X. Závěr, že se nejednalo o pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce, také podporuje žalobcovo vyjádření, že neví, jak dlouho bude v X pracovat, a že si ho „šéf půjčil od jiné firmy“. Z vyjádření nevyplývalo, že by se u kontrolované společnosti žalobce cokoli nového učil, ani že by v místě kontroly nadále plnil pracovní úkoly pro svého zaměstnavatele společnosti X ani že zde má pracovat pouze po dobu uvedenou na cestovním příkazu. Cestovní příkaz ze dne 31. 12. 2019 také soud hodnotí jako formální, vystavený za účelem obcházení zákona, tedy za účelem zastrčit výkon závislé práce žalobcem pro jiného zaměstnavatele mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání. Žalobcovu práci tak správní orgány správně hodnotily jako nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Nelze rovněž přehlédnout, že cestovní příkaz byl předložen nikoli v rámci kontroly, ale až se zpožděním dne 18. 2. 2020, i proto jej lze, stejně jako následné vyjádření jednatele kontrolované společnosti X k pracovní cestě, považovat za nikoli věrohodné. Lze dodat, že u profese kuchaře, na kterou měl žalobce uzavřenou pracovní smlouvu se zaměstnavatelem X, si jen stěží lze představit vyslání na pracovní cestu, neboť se jedná o práci, jejíž povaha váže výkon práce na provozovnu zaměstnavatele, tedy na provozovnu v ulici X, X.

27. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že správní orgány nepochybily, pokud k posouzení věci neprovedly další důkazní prostředky, konkrétně výsledky cizinců, kteří byli kontrole provedené dne 16. 1. 2020 přítomni. Spisovým materiálem, jehož součástí byl nejen protokol o kontrole a vyřízení námitek proti němu nadřízeným inspektorem, ale i cestovní příkaz a pracovní smlouva žalobce, a též Záznam s kontrolovanou osobou ze dne 16. 1. 2020, který zachycoval žalobcovo vyjádření v průběhu kontroly, byly rozhodné skutečnosti prokázány v dostatečném rozsahu. Žalobce své výhrady vůči posouzení výkonu závislé práce pro kontrolovanou osobu jako nelegální práce ve správním řízení uplatnil. Námitka je obecná, žalobce ani

neuvádí, jaké sporné okolnosti měly být dalšími důkazy prokázány.

28. Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se posouzení zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje demonstrativní výčet kritérií, která správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.

29. Byť zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat dopady některých rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky plynoucí z čl. 8 Úmluvy nelze od takového zkoumání vždy upustit, pokud cizinec takovou námitku vznesl (např. rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30; či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v dalších případech (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/201- 39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

30. Ostatně i v posuzované věci, kdy zákon o pobytu cizinců správními orgány výslovně neukládal povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a, se správní orgány otázkou případné nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy zabývaly. Podle správního orgánu I. stupně dopad do rodinného či soukromého života žalobce rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty mít nebude, neboť intenzity nepřiměřeného zásahu by s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, mohl zpravidla dosáhnout dlouhodobý zákaz pobytu na území, pouhá nutnost vycestování by takový nepřiměřený zásah mohla představovat pouze výjimečně. Taková situace u žalobce nenastala, neboť zákaz pobytu na území vysloven nebyl. Žalovaný se pak touto otázkou blíže nezabýval.

31. V projednávaném případě je třeba zdůraznit, že po celou dobu správního řízení, a to ani v rámci písemného vyjádření k podkladům ani v odvolání, žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti týkající se jeho soukromého života a rodinných poměrů. Správní orgány tak otázku přiměřenosti zásahu vydaného rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty z pohledu čl. 8 Úmluvy řešily pouze s přihlédnutím k okolnostem, které k věci v řízení vyplynuly. Tedy v podstatě s ohledem na daný typ rozhodnutí, jímž žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky a pro žalobce představoval pouze

povinnost vycestovat. Žádné konkrétní skutečnosti, pro které by mohl být tento následek považován ze nepřiměřený z pohledu žalobcova soukromého a rodinného života v řízení nevystaly.

32. Správní orgány podle přesvědčení soudu nebyly povinny blíže se zabývat též případným ekonomickým a osobním vlivem rozhodnutí na rodinné příslušníky, konkrétně manželku žalobce X. Žalobce v tomto směru žádné námitky v řízení neuplatnil. Dovolává-li se žalobce před soudem značných rodinných, sociálních a ekonomických vazeb na území České republiky, jsou jeho námitky obecné. Stěží mohl být žalobcův pobyt na území teprve od poloviny roku 2019 správními orgány považován za významnou okolnost z pohledu čl. 8 Úmluvy v případě rozhodnutí, jímž byla žalobci pouze zrušena platnost zaměstnanecké karty. A pokud žalobce poukazuje na to, že zde žije s manželkou X, je soudu z úřední činnosti známo (sp. zn. 59 A 25/2021), že manželka žalobce se nacházela ve zcela shodné situaci – také ona byla zastižena při práci na daném místě a bylo jí současně s žalobcem vydáno rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty. Ani okolnosti týkající se její ekonomické a osobní situace nemohly s ohledem na absenci jakýchkoli námitek v tomto směru vést k úvahám o nepřiměřeném zásahu vydaným rozhodnutím do žalobcova soukromého a rodinného života.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. červen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu